

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 179/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. I. I., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 15 Co 129/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. I. I. **o d m i e t a** ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2006 doručená sťažnosť MUDr. I. I., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 15 Co 129/06. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 1. augusta 2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Ro 2100/98 z 27. augusta 1998 sa vyhovel žalobcu žalobcu proti sťažovateľke o zaplatenie 4 483,90 Sk s úrokom z omeškania a náhradou trov. Sťažovateľka podala proti platobnému rozkazu odpor, v ktorom namietala premlčanie uplatneného nároku žalobcu, a z tohto dôvodu žiadala žalobu zamietnuť. Rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 391/98-25 z 12. januára 1999 bolo žalobe opäť vyhovené, keďže podľa názoru okresného súdu uplatnený nárok nebol premlčaný. Uznesením krajského súdu č. k. 15 Co 129/06-39 z 8. júna 2006 bolo odvolanie sťažovateľky odmietnuté ako oneskorene podané. Uznesenie jej bolo doručené 26. júna 2006.

Podľa názoru sťažovateľky neobstojí záver krajského súdu o tom, že odvolanie podala oneskorene. V skutočnosti nemohlo dôjsť ku náhradnému doručeniu v zmysle § 47 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, lebo hoci sťažovateľka adresu svojho bydliska nemenila, v čase doručovania sa v mieste bydliska nezdržiavala. V opačnom prípade by zásielku prevzala. Fikcia doručenia podľa § 47 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku predpokladá jednoznačné zistenie skutočnosti, že sa adresát v mieste doručenia zdržuje, čo však z uznesenia krajského súdu nevyplýva.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 129/06 s tým, aby bolo uznesenie krajského súdu zrušené a vec mu vrátená na ďalšie konanie. Napokon požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v nešpecifikovanej sume a náhradu trov konania.

2. Z uznesenia krajského súdu č. k. 15 Co 129/06-39 z 8. júna 2006 vyplýva, že ním bolo odmietnuté ako oneskorene podané odvolanie sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 391/98-25 z 12. januára 1999. Podľa zistenia krajského súdu poštový doručovateľ dodržal zákonom predpísaný postup pri doručovaní rozsudku okresného súdu. Zo záznamov na doručenke vyplýva, že prvý neúspešný pokus s výzvou na opakované doručenie sa uskutočnil 9. februára 1999. Druhý pokus realizoval poštový doručovateľ 10. februára 1999. Keďže aj tento pokus zostal bezvýsledný a sťažovateľka ani pri

opakovanom doručení nebola zastihnutá, poštový doručovateľ 10. februára 1999 uložil zásielku na pošte a sťažovateľke to oznámil. Sťažovateľka nepredložila dôkaz o tom, že by pri prvom pokuse o doručenie (9. februára 1999) sa nezdržiavala v mieste svojho bydliska. Aj v odvolaní uviedla, že od roku 1999 adresu bydliska nemenila. Na základe uvedených skutkových zistení dospel krajský súd k záveru, že nastala fikcia vyplývajúca z ustanovenia § 47 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, čo znamená, že sa písomnosť považovala za doručení, hoci to tak v skutočnosti nebolo. Od uloženia zásielky na pošte začala plynúť trojdňová lehota, ktorá sa skončila 13. februára 1999. Tento deň sa považuje za deň doručenia rozsudku okresného súdu sťažovateľke náhradným spôsobom. Posledným dňom na podanie odvolania by bola nedeľa 28. februára 1999, a preto sa tento deň posunul na 1. marec 1999. Sťažovateľka však odvolanie podala osobne do podateľne okresného súdu až 24. mája 2006, teda po uplynutí zákonnej lehoty.

3. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala proti uzneseniu krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd považuje sťažnosť za neprípustnú.

Sťažovateľka namieta, že fikcia náhradného doručenia rozsudku okresného súdu nenastala, a preto odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala v zákonnej lehote. Krajský súd, ktorý jej odvolanie ako oneskorene podané odmietol, porušil jej základné práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie, lebo o jej odvolaní meritórne nekonal a nerozhodol.

Hoci z ustanovenia § 239 Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva v tomto prípade prípustnosť dovolania voči uzneseniu krajského súdu, napriek tomu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, prípustnosť dovolania možno vyvodiť. Sťažovateľkou namietané skutočnosti treba totiž považovať za taký postup krajského súdu, ktorým sa jej odňala možnosť konať pred odvolacím súdom.

Sťažovateľka nevyužila možnosť podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, hoci ide o účinný opravný prostriedok prípustný zákonom.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2007